

En sådan ordning vil efter Justitsministeriets opfattelse ikke give anledning til betænkeligheder. Det kan næppe antages, at muligheden for registrering i for vidt omfang vil blive udnyttet i tilfælde, hvor der ikke er tale om parternes fælles (genetiske) barn, og det vil under alle omstændigheder være muligt for en anden mand, som i konceptionsperioden har haft seksuelt forhold til moderen, at få prøvet, om det i stedet er ham, der er far til barnet, jf. nærmere pkt. 2.8 nedenfor. Hertil kommer, at parterne vil have fortrydelsesret, jf. nedenfor, og at adgangen til registrering bl.a. ikke vil gælde i tilfælde, hvor moderen inden for de sidste 10 måneder inden barnets fødsel har været gift med en anden mand uden at være separeret.

Som anført af udvalget støder en ordning med en »samlivserklæring« imidlertid på den vanskelighed, at der ikke kan gives en præcis og generel definition på, hvad et samlivsforhold er. Justitsministeriet er i den forbindelse enig med udvalget i, at der hverken bør stilles krav til samlivsperiodens længde eller om fælles bopæl. Sådanne krav ville medføre væsentlige afgrænsningsspørgsmål og ville efter Justitsministeriets opfattelse heller ikke ramme det, der i dag må anses for centralt: at lette ordningen for ugifte par, som sammen ønsker at varetage omsorgen og ansvaret for deres barn.

Justitsministeriet kan på den anførte baggrund tilslutte sig udvalgets forslag om, at vurderingen af, om faderskabet skal kunne registreres i forbindelse med fødslen, gøres fremadrettet med vægten lagt på parternes hensigt om sammen at varetage omsorgen og ansvaret for barnet.

Justitsministeriet finder i den forbindelse ikke, at parterne som foreslået af udvalget skal erklære, at de »lever sammen«. Et sådant krav - der efter udvalgets forslag reelt er uden selvstændigt indhold - vil efter Justitsministeriets opfattelse kunne give anledning til misforståelser, idet mange formentlig vil opfatte det således, at der stilles krav om f.eks. fælles adresse i et vist tidsrum. Det centrale er, at parterne påtager sig sammen at varetage omsorgen og ansvaret for barnet, og denne pligt kan efter omstændighederne også opfyldes af par, som opretholder hver sin bopæl.

Også udvalgets forslag om, at parterne skal erklære, at barnet er deres fælles barn, vil efter Justitsministeriets opfattelse kunne misforstås. Mange vil formentlig, hvad der ikke har været udvalgets hensigt, opfatte dette således, at der skal være tale om parternes fælles genetiske barn. Det foreslås derfor, at også denne del af erklæringen udgår.

Sammenfattende foreslås det herefter, at en mand i tilfælde, hvor et barn fødes af en ugift kvinde, skal an-

ses som far til barnet, hvis parterne skriftligt erklærer, at de sammen vil varetage omsorgen og ansvaret for barnet. Der henvises nærmere til lovforslagets § 2, stk. 1, og bemærkningerne til denne bestemmelse. Med en sådan ordning vil et stort antal anerkendelses-sager i statsamtene falde bort.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at den foreslåede ordning ikke bør gælde, hvis moderen inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel har været gift med en anden mand (uden at være separeret), jf. lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 1. Ligesom i relation til ægtepar (jf. ovenfor pkt. 2.3.3) har Justitsministeriet ikke medtaget udvalgets forslag om, at registrering heller ikke må finde sted, hvis moderen inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel har levet sammen på fælles bopæl med en anden mand uden at være gift med den pågældende. Ugifte forældre vil således ligesom ægtepar ikke være afskåret fra at få manden registreret som far i forbindelse med fødslen, selv om moderen inden for de sidste 10 måneder inden barnets fødsel har haft et samlivsforhold med en anden mand. I givet fald må den tidligere samlever henvises til at rejse faderskabssag efter den foreslåede bestemmelse i § 6.

Det foreslås endvidere, at manden ikke må registreres som far, hvis parterne eller en af dem på tidspunktet for erklæringen er umyndig, jf. lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 2. Det samme bør efter Justitsministeriets opfattelse gælde; såfremt en eller begge parter er under værgemål. I sådanne tilfælde er det efter Justitsministeriets opfattelse rimeligt, at faderskabsspørgsmålet - uanset hvilken form for værgemål der er tale om - afgøres under mere grundige forhold, end proceduren efter § 2 giver mulighed for.

Justitsministeriet kan endelig tiltræde udvalgets forslag om, at en mands faderskab også skal kunne registreres i forbindelse med barnets fødsel på grundlag af en anerkendelse af faderskabet ved statsamtet før barnets fødsel. En sådan registrering kan efter lovforslagets § 3 bl.a. ske ved, at forældrene over for statsamtet afgiver en tilsvarende erklæring, jf. § 14, stk. 1, som derefter sammen med fødselspapirerne kan danne grundlag for en registrering af faderskabet, når barnet er født. Som anført af udvalget bør også par, som allerede før fødslen ønsker at få bragt spørgsmålet om faderskab i orden, kunne få dette registreret i forbindelse med fødslen.

De nærmere regler om fremgangsmåden ved anmeldelse og registrering af en ugift mand som far vil blive fastsat administrativt i medfør af bemyndigelsesbestemmelsen i lovforslagets § 33.